

מסורת הש"ס

(א) לעיל מג, (ב) [במדבר ו],
(ג) שייך לע"ב, (ד) ג' ח"מ
מכהן הדיוט, (ה) שייך לע"ב,

תורה אור השלם

1. כָּל יְמֵי הַיָּרֹחַ לַיְיָ עַל
נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֹא:
במדבר ו ו
2. וּמִכָּה נֶפֶשׁ בְּהִמָּה
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ תַּחַת
נֶפֶשׁ: ויקרא כד יח

נוסחת הריב"ז

א' לגורה שוה לכדרי משום
האמור צמיר דתניא כו':
ב' לה שהרי ג' ומשמעו:
ד' דאי' ה' ועדיין עד שלא
יאמר יש לי צדין דמיר מטמא
למח מזה דנאמר כלל בכו"ג
על כל נפשות מח כו':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה עד שלא
וכו' כ"ג כו' הס"ד ואח"כ
מ"ה ועד שלא יאמר
יש לי בדיון דנזיר
מיטמא למת מצוה
דנאמר כלל כ"ג על כל:

גליון הש"ס

גמ' שומע אני אפי' נפש
בהמה. עי' ביצה דף כ"א
ע"א:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (מת) תז"מ (ועי'
תוס')

הגהות מהר"ב

רנשבורג

תיצת ומפיק עד כמו

נמחק וי"ב וזה מסקניה
עדיין היא צבדא כיון
שנשא וכו' כל"ל א"מ:
[ב] ד"ה או אטו וכו' שהרי
בכה"ג. תיבת בכה"ג נמחק
ווי"ב בכהן הדיוט. א"מ:
[ג] ד"ה ועד שלא יאמר כו'
דכ"ג או כלך. י"ב עיין
א"מ דמוחק כל זה מן או
כלך וכו' עד ע"ש אוקמי'
אכללא דכ"ג ועושה מן
הכלל דבור אחד:

נגהות התוספות

1. ז"ל על נפש מת. 2. ז"ל
- והפס"ה אין. 3. ז"ל דלית.
4. ז"ל אבל לא. 5. ז"ל
- אפילו נפש. 6. ז"ל ומפיק
- ליה מהאי. 7. ז"ל הדיוט.
8. מחיבת או עד חיבת
- לגופיה אין כאלו מקומו אלא
- הוא דיבור בפני"ע וש"יך
- אשר דיבור זה.

כהן גדול פרק שביעי נזיר

לֹאֲבִיו וּלְאִמּוֹ לֹאֲחָיו וּלְאֲחֹתוֹ
י קָרָא בְּזוּר כְּתִיבָה: אֵין לִי.
אֵלָּא נִזִּיר כ"ג מִנֵּין: אִמְרַת
הַדִּין שְׁאִינוֹ מִיטְמָא ב' שְׁהָרִי

ולאמו לגזירה שזה לכדרכי דתניא ⁶רבי אומר גבי נזיר במותם אינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם ואין לי אלא בנזיר בכהן גדול מנין אמרת לא יאמר אמו בכ"ג שאין ת"ל שהרי ק"ו הוא ומה אם במקום שכהן הדיוט מיטמא לאחיו מאביו אין כהן גדול מיטמא לאביו מקום שאין כהן הדיוט מיטמא לאחיו מאמו אינו דין שאין כ"ג מיטמא לאמו אם זכיתה מהדין מה ת"ל אמו בכהן גדול מופנה להקיש ולדון הימנו גזירה שזה נאמר אמו בנזיר ונאמר אמו בכ"ג מה אמו האמור בנזיר במותם אינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם אף אמו האמור בכ"ג במותם אינו מיטמא אבל מיטמא לנגעם ולזיבתם אשכחן כ"ג נזיר מנלן דתניא ¹כל ימי חיורו לה' על נפש ²מת לא יבא *שומע אני אפי' נפש בהמה במשמע כענין שנאמר ²מכה נפש בהמה ת"ל על נפש מת לא יבא בנפש אדם הכתוב מדבר ר' ישמעאל אומר אינו צריך הרי הוא אומר לא יבא בנפשות המטמאות בביאה הכתוב מדבר לאביו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה עד שלא יאמר יש לי בדין ומה כ"ג שקדושתו קדושת עולם מיטמא למת מצוה נזיר שאין קדושתו קדושת עולם אינו דין שמיטמא למת בן אינו מביא קרבן על טומאתו תאמר בנזיר ³לומביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה אבל מיטמא למת מצוה או אינו מיטמא לאביו אמרת ק"ו ומה כהן הדיוט שמיטמא לקרובין אינו מיטמא לקרובין אינו דין שלא יטמא לשאר מתי

וְלֹאֲמֹן שנכתב בב"ג לאוירה שוה. למיר דכמיז בניזר לא יטמא להם צמותס ודרשינן צמותס יתירא דהא כמיז צרישיה דקרא על כל נפשות מת: למה לי צמותס לומר כך צמותס הוא דאזינו מייטמא אבל מייטמא הוא לנגעס ולויצתס נראה דעיקר קרא לנגעס אינטרין דס"ד אמינא דמאורע חשיב רחם וגיזתס רחם אפי' גיזתס:

כמו ויחמלם תקם ויחמלם
וְאֵין לִי אֵלָּא בְּנוֹר. שמואל בנור.
 לנגעם וליציטם: כ"ג מנין
 חמרת לא יאמר חמו כ"ג. דלית
 רריך: ומה במקום שבהן הדיוט
 מיטמא לאחיו מאכיו. דכתיב לאחיו
 וסבירא ליה דגמר אחור אחור מבני
 יעקב כי היכי דליפנין לענין יצום
 ביצמות (דף פ:) הרי עדיפא משפחת
 אב משפחת אבס לגבי כהן הדיוט
 אפי' כ"ג מיטמא לאחיו [מקוהן] שאין
 כהן הדיוט מיטמא לאחיו מאמנו
 אינו דין שאין כ"ג מיטמא לאמו: אם
 זכיתה מן הדין אי"כ מה ת"ל אמו
 כ"ג. ואי"כ ומה רריך קל וחומר הרי
 כבר אמר דעל כל נפשות מת אזהר
 רחמנא לקרובים ועל כהן כדפריש
 ואמרו נמי בכלל כל כהן קרובי אי"כ להם
 כתיב אמו פירוש על כרחיק מיתמא
 לג"ס וי"ל דאי לאו ק"ו הוה אמינא
 אפי' דאסר קרובים מעל כל נפשות
 מת וכתיב נמי לאחי לאו למעוטי
 מת מזהו אלמא למעוטי אס דמיטמא
 לה דהוה אמינא דווקא קרובים דלמד
 האב דגריעתי טפי משום דלאינה
 קורבא ודאיית אלמא חוקא בעלמא
 אכל אמו דרובאי ילמנו ליתמא לה
 כדאמר לקמן האי סברא ע"כ אינעריך
 קל וחומר ללמד דאין זו סברא שהרי
 בכהן הדיוט אנו מחשיבים קורבא
 דאב טפי מן האם ומהשחא אייתר
 אציו ואמו בכהן גדול אציו לומר
 דמיטמא למת מזהו ואמו לגזירה שזה
 ואם תאמר אכתי מנלן דלאציו בלא
 למת מזהו הא אינעריך לגופיה דלא
 ליתמא דלחמו למעוטי לאציו פרישטא

תחפס לדין ק"ו לרווחא דמלתא כק"ו דלעיל והך ברייתא כרבי ישמעאל
 "ע קאמר ליה אבא לר' ישמעאל בלאו ק"ו אייתר לאמו שהיא בכלל שאר
 יודאי ילדו דלית ליה הך סברות דלקמן הלכך כי כתיב על כל נפשות
 וזה וקל וחומר לרווחא דמלתא: **הב' גריבין אשכחנא** כהן גדול
 זו אמו כמו שאנו לומדים כהן גדול ממזיר לענין נגעים וחיבתם ה"נ
 נראה למחר"ק אי לאו דנפקא לן מת מצוה בזמיר מדרא אחרינא
 ענין למעוטי נגעים צ"ל וחיבתם צ"ל בכהן הדיוט וצ"ל בכהן גדול כיון
 להכי אינטרדיך למיפק מת מצוה בזמיר מדרא אחריתא: **בב' יוין**
 נ. אי לא כתיב מת אלא נפש שנאמר ומהה נפש בהמה ישלמה: ת"ל נפש מת
 והמת יהיה לו מת סתמא איקרי נפש מת לא איקרי: **י' ישמעאל**
 ש המטמא בציאה היינו בזהל הכחוז מדבר ואילו נבייה לא מטמאה
 חותו לא יטמא להם בזמות: לאציו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא
 קרובין ולאמו לגזירה שזה לכדרכי ולאחיו למת מצוה א' ומפיק ליה
 נא ידע דטוב דלא נפיק מת מצוה אלא מלאחיו והאי דקאמר לאציו
 בזמיר מיטמא למת מצוה יש לו דלאן וקל וחומר למשמע מיניה
 למת מצוה. מקרא דלעיל: **א' אינו**. אבל לך כתיב לאציו ולאמו
 שמה אקרובים ואחריה רחמנא מפני [שמירא] עליהם חזר וזילתא
 : אמרת ק"ו. ^(ז) מכהן גדול' דעל כרחיך סברא זאת לא אמיתית היא
 בַּצִּוֹת ב"ג. על כל נפשות מת לא יבא: ונאמר כללות בזמיר. על (כל)
 למיפק מזיר מביא לענין מת מצוה והא איכא למפיק מה לר"ג
 יין מת מצוה בעי למיפק אלא בא לומר דלאציו ולאמו בזמיר מייתר
 לא ידעינן דהיינו קרובים גמי דלפינן להו מכללות דכ"ג: א' או' כלן
 טריך לגופיה והאי דקאמר אף כללות דלמרינן בזמיר מיטמא למת
 ר הכי: **ה"א מביעי** י"ה באביו ולאמו במש. שאינו מיטמא
 לאציו

עין משפט
נר מצוה

י"א א ב מ"י פט"ז מהל'
עומאת אוכלין הל' ט
סמג עשין רמ:

מוסף רע"י

אבל מטמא הוא. בין מיר
בין כהן לנגעם ולזיבתם.
ואינם עוזרים במגע הזב לא
משום לא יחלל ולא משום
לא יטמא (לעיל חג).

פי' הרא"ש

[illegible]